

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง "ความสามารถในการพยากรณ์ของความฉลาดทางอารมณ์ และพฤติกรรมการจัดการปัญหา ต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองและความรู้สึกแปลกแยกของบัณฑิตว่างงาน" ได้แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 : ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่างบัณฑิตว่างงาน

ส่วนที่ 2 : ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษา

ส่วนที่ 3 : ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา

ส่วนที่ 4 : ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาเพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ 1 และ 2

ส่วนที่ 5 : ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ 3 และ 4

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาได้แก่ เพศ อายุ สถาบันที่สำเร็จการศึกษา และปีการศึกษาที่สำเร็จ ได้แสดงไว้ใน ตาราง 2

ตาราง 2 ลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่างบัณฑิตว่างงาน

ลักษณะทางประชากร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	79	21.5
หญิง	289	78.5
รวม	368	100

ตาราง 2 ลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่างบัณฑิตว่างงาน (ต่อ)

ลักษณะทางประชากร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อายุ (เฉลี่ย = 22.8 ปี)		
21	24	6.5
22	114	31.0
23	135	36.7
24	95	25.8
รวม	368	100
สถาบันที่สำเร็จการศึกษา		
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	138	37.5
มหาวิทยาลัยศิลปากร	98	26.6
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	132	35.9
รวม	368	100
ปีการศึกษาที่สำเร็จการศึกษา		
พ.ศ. 2541	10	2.7
พ.ศ. 2542	102	27.7
พ.ศ. 2543	256	69.6
รวม	368	100

จากตาราง 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นบัณฑิตสาขา สังคมศาสตร์ที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยจำกัดรับของรัฐบาลในเขตกรุงเทพฯ และ ปริมณฑล จำนวนทั้งสิ้น 368 คน โดยแบ่งเป็นเพศชาย 79 คน คิดเป็นร้อยละ 21.5 และ เพศหญิง 289 คน คิดเป็นร้อยละ 78.5 มีอายุเฉลี่ย 22.8 ปี โดยส่วนใหญ่เป็นบัณฑิตที่สำเร็จ การศึกษาจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.5 ของกลุ่มตัวอย่าง และ ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาเมื่อปีการศึกษา 2543 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 69.6

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษา

ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ความฉลาดทางอารมณ์ พฤติกรรม การจัดการปัญหาและองค์ประกอบทั้ง 2 ด้าน ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และความรู้สึกแปลกแยก ได้แสดงไว้ในตารางที่ 3

ตาราง 3 แสดงค่าพิสัย ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลแต่ละตัวแปร (N = 368)

ตัวแปรที่ศึกษา	ค่าพิสัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
ความฉลาดทางอารมณ์	77 – 120	102.35	7.64
พฤติกรรมจัดการปัญหา	83 – 168	127.77	14.03
1. แบบมุ่งแก้ไขปัญหา	20 – 43	31.08	4.40
2. แบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์	60 – 126	93.86	11.03
ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง	50 – 92	71.71	8.27
ความรู้สึกแปลกแยก	32 – 69	47.94	8.72

จากตาราง 3 พบว่า คะแนนของความฉลาดทางอารมณ์มีค่าพิสัยอยู่ระหว่าง 77 - 120 จากคะแนนที่เป็นไปได้ คือ 33 - 132 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 102.35 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.64

คะแนนพฤติกรรมจัดการปัญหามีค่าพิสัยอยู่ระหว่าง 83 - 168 จากค่าคะแนนที่เป็นไปได้ คือ 50 - 200 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 127.77 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 14.03

ซึ่งรายละเอียดของพฤติกรรมจัดการปัญหาแต่ละด้าน มีดังนี้

1. พฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขปัญหามีค่าพิสัยอยู่ระหว่าง 20 - 43 จากคะแนนที่เป็นไปได้คือ 12 - 48 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 31.08 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.40

2. พฤติกรรมการจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์มีค่าพิสัยอยู่ระหว่าง 60 - 126 จากคะแนนที่เป็นไปได้ คือ 38 – 162 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 93.86 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 11.03

คะแนนความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมีค่าพิสัยอยู่ระหว่าง 50 - 92 จากค่าคะแนนที่เป็นไปได้ คือ 25 – 100 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 71.71 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.27

คะแนนความรู้สึกแปลกแยกมีค่าพิสัยอยู่ระหว่าง 32 - 69 จากค่าคะแนนที่เป็นไปได้ คือ 26 – 104 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 47.94 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.72

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา 5 ตัวแปร คือ ความฉลาดทางอารมณ์ พฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขปัญหา พฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์ ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และความรู้สึกแปลกแยก ได้แสดงไว้ในตารางที่ 4

ตาราง 4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา (N = 368)

ตัวแปรที่ศึกษา	1	2	3	4	5
1. ความฉลาดทางอารมณ์	1.00	.418 **	.305 **	.175 **	-.272 **
2. พฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขปัญหา		1.00	.510 **	-.033	-.004
3. พฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์			1.00	-.328 **	.266 **
4. ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง				1.00	-.697 **
5. ความรู้สึกแปลกแยก					1.00

** $p < .01$

ตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน พบว่าตัวแปรความฉลาดทางอารมณ์นั้นมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญกับตัวแปรพฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขปัญหา ($r = .418, p < .01$) ตัวแปรพฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์ ($r = .305, p < .01$) และตัวแปรความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ($r = .175, p < .01$) ยกเว้นตัวแปรความรู้สึกแปลกแยกที่มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญ ($r = -.272, p < .01$)

ตัวแปรพฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญกับความรู้สึกแปลกแยก ($r = .266, p < .01$) และมีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญกับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ($r = -.328, p < .01$)

ส่วนตัวแปรพฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขปัญหานั้นไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และความรู้สึกแปลกแยก

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 1

สมมติฐานที่ 1 ความฉลาดทางอารมณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของบัณฑิตว่างงาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 1 ได้แสดงไว้ในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของบัณฑิตว่างงาน ($N = 368$)

ตัวแปร	ความฉลาดทางอารมณ์	ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง
ความฉลาดทางอารมณ์	1.000	0.175 **
ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง		1.000

** $p < .01$

จากตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันพบว่า ตัวแปรความฉลาดทางอารมณ์นั้นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของบัณฑิตว่างงาน ($r = .175, p < .01$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาเพื่อทดสอบ
สมมติฐานที่ 2

สมมติฐานที่ 2 ความฉลาดทางอารมณ์มีความสัมพันธ์ทางลบกับความรู้สึก
แปลกแยกของบัณฑิตว่างงาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 2 ได้แสดงไว้ในตาราง 6

ตาราง 6 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ และความรู้สึก
แปลกแยกของบัณฑิตว่างงาน ($N = 368$)

ตัวแปร	ความฉลาดทางอารมณ์	ความรู้สึกแปลกแยก
ความฉลาดทางอารมณ์	1.000	-.272 **
ความรู้สึกแปลกแยก		1.000

** $p < .01$

ในตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันพบว่า ตัวแปรความฉลาด
ทางอารมณ์มีความสัมพันธ์ทางลบกับความรู้สึกแปลกแยกของบัณฑิตว่างงาน ($r = -.272$, $p < .01$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สมมติฐานที่ 2 จึงได้รับการสนับสนุน

ส่วนที่ 5 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 3 และ 4

สมมติฐานที่ 3 ความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมจัดการปัญหา สามารถร่วมกันพยากรณ์ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของบัณฑิตว่างาน

ตาราง 7 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อพยากรณ์ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งมีความฉลาดทางอารมณ์ และพฤติกรรมจัดการปัญหาในแต่ละด้านเป็นตัวพยากรณ์

ขั้นตอนที่	ตัวพยากรณ์	b	SE b	beta	t
1	- พฤติกรรมจัดการปัญหาแบบ มุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์ (constant) 94.836	-0.246	.037	-.328	-6.651 ***
					
	multiple R (R)	= .328			
	R square (R ²)	= .108			
	F = 44.233	***			
2.	- พฤติกรรมจัดการปัญหาแบบ มุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์	-.316	.037	-.421	-8.515 ***
	- ความฉลาดทางอารมณ์ (constant) 67.742	.328	.054	.303	6.131 ***
					
	multiple R (R)	= .437			
	R square (R ²)	= .191			
	ΔR^2	= .083			
	F = 43.124	***			

*** p < .001

จากตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (stepwise multiple regression) พบว่าขั้นตอนที่ 1 ตัวพยากรณ์ คือ พฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์ สามารถอธิบายความผันแปรของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองได้ร้อยละ 10.8 ($R^2 = .108$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 44.233, p < .001$)

ผลการวิเคราะห์ขั้นตอนที่ 2 โดยเพิ่มตัวทำนาย คือ ความฉลาดทางอารมณ์ในสมการแรกสามารถอธิบายความผันแปรของความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองได้ร้อยละ 19.1 ($R^2 = .191$) เพิ่มจากเดิมร้อยละ 8.3 ($\Delta R^2 = .083$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 43.124, p < .001$)

จากผลการวิเคราะห์ขั้นตอนที่ 2 ซึ่งเป็นขั้นตอนสุดท้ายสามารถอธิบายได้ว่า พฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์ เป็นตัวพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมากที่สุด ($\beta = -.421$) ตามมาด้วยความฉลาดทางอารมณ์ เป็นตัวพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองรองลงมา ($\beta = .303$)

เมื่อพิจารณาเครื่องหมายหน้าค่า β พบว่า พฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์มีอิทธิพลต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองในทาง ลบ นั่นคือเมื่อใช้พฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์เพิ่มขึ้น ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองก็จะมีระดับที่ลดต่ำลง ส่วนความฉลาดทางอารมณ์นั้น มีอิทธิพลต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองในทางบวก นั่นคือ ถ้ามีระดับความฉลาดทางอารมณ์เพิ่มขึ้น ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองก็จะมีระดับที่เพิ่มขึ้นด้วย

ส่วนพฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขปัญหานั้นไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแสดงถึงการมีค่าความสัมพันธ์กับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองน้อยกว่าความฉลาดทางอารมณ์ และพฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์ (ดังแสดงค่าความสัมพันธ์ในตารางที่ 4) ซึ่งจากการคำนวณด้วยวิธีการทางสถิติด้วยวิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนนั้นจะนำตัวพยากรณ์ที่มีค่าความสัมพันธ์มากที่สุดเรียงตามลำดับเข้าสู่การวิเคราะห์ตามขั้นตอน 1 และ 2 เพราะฉะนั้นค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขปัญหากับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองที่น้อยนั้น จึงไม่สามารถที่จะนำมารวมพยากรณ์ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองได้

ดังนั้น จากการวิเคราะห์การถดถอยแบบขั้นตอน จึงพบว่า ความฉลาดทางอารมณ์ และพฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์ สามารถร่วมกันพยากรณ์ความรู้สึก

เห็นคุณค่าในตนเองของบัณฑิตว่างานได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 สมมติฐานที่ 3 จึงได้รับการสนับสนุน

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 7 สามารถนำมาสร้างเป็นสมการพยากรณ์ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ได้ดังนี้

$$\begin{aligned}\text{จาก } Y &= a + b_1x_1 + b_2x_2 + \dots b_n x_n \\ Y &= 67.742 - .316 x_1 + .328 x_2\end{aligned}$$

$$\begin{aligned}\text{โดย } Y &= \text{ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง} \\ X_1 &= \text{พฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์} \\ X_2 &= \text{ความฉลาดทางอารมณ์}\end{aligned}$$

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 4

สมมติฐานที่ 4 ความฉลาดทางอารมณ์ และพฤติกรรมจัดการปัญหาสามารถ
ร่วมกันพยากรณ์ความรู้สึกแปลกแยก ของบัณฑิตว่างาน

ตาราง 8 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อพยากรณ์ความรู้สึกแปลกแยก ซึ่งมี
พฤติกรรมจัดการปัญหาในแต่ละด้าน และความฉลาดทางอารมณ์เป็นตัวพยากรณ์

ขั้นตอน	ตัวพยากรณ์	b	SE b	beta	t
1	- ความฉลาดทางอารมณ์ (constant) 79.776 multiple R (R) = .272 R square (R ²) = .074 F = 29.309 ***	-.311	.057	-.272	-5.414 ***
2	- ความฉลาดทางอารมณ์ - พฤติกรรมจัดการปัญหาแบบ มุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์ (constant) 64.954 Multiple R (R) = .456 R square (R ²) = .208 $\Delta R^2 = .134$ F = 48.012 ***	-.445 .304	.056 .039	-.390 .385	-7.969 *** 7.864 ***

*** p < .001

จากตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (stepwise multiple regression) พบว่าขั้นตอนที่ 1 ตัวพยากรณ์คือ ความฉลาดทางอารมณ์ สามารถอธิบายความผันแปรของความรู้สึกแปลกแยกได้ร้อยละ 7.4 ($R^2 = .074$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 29.309, p < .001$)

ผลการวิเคราะห์ขั้นตอนที่ 2 โดยเพิ่มตัวพยากรณ์คือ พฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์ ในสมการแรกสามารถอธิบายความผันแปรของความรู้สึกแปลกแยกได้ร้อยละ 20.8 ($R^2 = .208$) เพิ่มจากเดิมร้อยละ 13.4 ($\Delta R^2 = .134$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 48.012, p < .001$)

จากผลการวิเคราะห์ขั้นตอนที่ 2 ซึ่งเป็นขั้นตอนสุดท้ายสามารถอธิบายได้ว่า ความฉลาดทางอารมณ์ เป็นตัวพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกแปลกแยกมากที่สุด ($\beta = -.390$) ตามมาด้วยพฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์ เป็นตัวพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกแปลกแยก รองลงมา ($\beta = .385$)

เมื่อพิจารณาเครื่องหมายหน้าค่า β พบว่า ความฉลาดทางอารมณ์มีอิทธิพลต่อความรู้สึกแปลกแยกในทางลบ นั่นคือ เมื่อมีระดับความฉลาดทางอารมณ์เพิ่มสูงขึ้น ความรู้สึกแปลกแยกก็จะมีในระดับที่ลดลง ในขณะเดียวกันเมื่อระดับความฉลาดทางอารมณ์ลดลง ความรู้สึกแปลกแยกก็จะมีโอกาสเพิ่มระดับสูงขึ้น ส่วนพฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์นั้นเครื่องหมายหน้าค่า β เป็นบวก จึงมีอิทธิพลต่อความรู้สึกแปลกแยกในทางบวก นั่นคือถ้าใช้พฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์เพิ่มขึ้น ความรู้สึกแปลกแยกก็จะมีระดับที่เพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน

ส่วนพฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขที่ปัญหานั้นไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกแปลกแยกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแสดงถึงการมีค่าความสัมพันธ์กับความรู้สึกแปลกแยกน้อยกว่าความฉลาดทางอารมณ์ และพฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์ ซึ่งจากการคำนวณด้วยวิธีการทางสถิติด้วยวิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนนั้นจะนำตัวพยากรณ์ที่มีค่าความสัมพันธ์มากที่สุดเรียงตามลำดับเข้าสู่การวิเคราะห์ตามขั้นตอน 1 และ 2 (ดังแสดงค่าความสัมพันธ์ในตาราง 4) เพราะฉะนั้นค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขปัญหากับความรู้สึกแปลกแยกที่น้อยนั้นจึงไม่สามารถที่จะนำมารวมพยากรณ์ความรู้สึกแปลกแยกของบัณฑิตว่างงานได้

ดังนั้น จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน จึงพบว่า ความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์ สามารถร่วมกันพยากรณ์

ความรู้สึกแปลกแยกของบัณฑิตว่างาน ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานที่ 4 ที่ตั้งไว้

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 8 สามารถนำมาสร้างเป็นสมการพยากรณ์ความรู้สึกแปลกแยกได้ ดังนี้

$$\text{จาก } Y = a + b_1x_1 + b_2x_2 + \dots b_nx_n$$

$$Y = 64.954 - .445 x_1 + .304 x_2$$

$$\text{โดย } Y = \text{ความรู้สึกแปลกแยก}$$

$$X_1 = \text{ความฉลาดทางอารมณ์}$$

$$X_2 = \text{พฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์}$$